

[Lis Groes.]

velse af gårs dato har meddelt, at han er villig til midlertidigt at tage sæde i folketinget i anledning af nævnte orlov.

Udvalget til valgs prøvelse har herefter holdt møde, og efter at have gennemgået stedfortræderlisten og de øvrige dokumenter indstiller udvalget enstemmigt, at såvel stiftsfuldmægtig Peter Bonnevie som fuldmægtig René Robert Brusvang godkendes som midlertidige medlemmer af folketinget fra og med den 8. d. m. at regne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets indstilling om godkendelse af stiftsfuldmægtig Peter Bonnevie som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 8. december 1966

vedtoges enstemmigt med 112 stemmer.

Udvalgets indstilling om godkendelse af fuldmægtig René Robert Brusvang som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 8. december 1966

vedtoges enstemmigt med 116 stemmer.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til finanslov for finansåret 1. april 1967-31. marts 1968.

(Lovforslaget (nr. 1) findes i tillæg D. sp. 1, fremsættelsen i tidenden sp. 29).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Per Hækkerup: Folketinget er en arbejdsplads. Jeg håber, det bliver en god arbejdsplads. Således sluttede stats- og udenrigsministeren sin erklæring her i tinget i tirsdags. Jeg vil gerne tage disse ord som udgangspunkt for mine efterfølgende bemærkninger og give dem min fulde tilslutning.

Vi er i den socialdemokratiske gruppe som i regeringen indstillet på, at nu skal det på-

trængende og nødvendige reformarbejde på en lang række områder gennemføres, men inden vi går i gang med dette arbejde, skal vi jo traditionen tro have en såkaldt storpolitisk debat, og som den første ordfører vil jeg gerne yde mit bidrag.

Valget den 22. november var utvivlsomt et både overraskende og betydningsfuldt valg. Hvordan skal man forstå og udlægge valgets resultat? Jeg tror, det endnu er for tidligt at gøre valgets resultat endeligt op. Hertil kræves en mere dybtgående analyse, end det endnu tidsmæssigt har været muligt at foretage. Alligevel forekommer det mig, at i hvert fald tre karakteristiske træk fremgår af valgets udfald.

For det første tabte den konservative fløj i dansk politik 10 mandater. Hermed brast utvivlsomt en konservativ drøm om at kunne opnå flertal i det danske folketing. Når vi erindrer det konservative partis valgpropaganda, der bl. a. på illustrativ måde viste, hvordan dette parti var marcheret frem fra valg til valg ledsaget af en stadig øget medlemstilgang, var det ganske klart, at forventningerne var højspændte. Man regnede med en ny fremgang, men det blev altså et tab for den samlede konservative fløj i dansk politik på de nævnte 10 mandater i forhold til valget i 1964.

For de borgerlige midterpartier, for nu at bruge denne forslidte glose, betød valget en fremgang. De radikale fik yderligere 3 mandater, og liberalt centrum opnåede i alt 4 medlemmer af tinget. Det vækker naturligvis glæde i de pågældende partier, men samtidig må det konstateres, at trods denne fremgang mistede de radikale deres centrale position i dansk politik. Det radikale venstre er ikke længere tungen på vægtskålen. Det vil nok tage nogen tid, før partiet vænner sig til sin nye situation.

Det tredje karakteristiske træk ved valget var, at mit parti, socialdemokratiet, tabte 7 mandater, men at vor politik uanset dette mandattab vandt vælgerens tilslutning. Dette viser sig dels i socialistisk folkepartis opsigtsvækkende fremgang på 10 mandater,